

כאן התערב התובע כברין שרטר, וביקש להביא את בגדי העד — שנשמרו כמוצגים, לפי הנהוג המקובל במשפטים כאלה. למרות שקאזים התנגד, קיבל השופט המחוזי מאכס קנת את הבקשה.

ואז אירעה ההפתעה: כשהביא המומחה המשטרתי, פקד ניסים תגר מהמחלקה לזיהוי פלילי את הארגז הקרטון ובו המוצגים, — פרצה שערורייה בלתי־רגילה באולם בית־המשפט.

כי תגר, שבא מן המטה הארצי של משטרת ישראל לבדוק את החפצים, ניגש לארגז שניצב מתחת לשולחן־השופט והודיע, בהפתעה, שעל הארגז חסרה חותמת השעוה — ושבתוכו שורר אי־סדר. גם סימני־הזיהוי של המוצגים חסרים! אמר תגר.

„אני עצמי סימנתי אותם!“

מומחה או סטאזר? עתה אי־אפשר היה עוד לנהל כסדר את החקירה מסביב לפרטי־הזיהוי. על כן ביקש קאזים להוסיף, שהמומחה אינו מומחה כל־כך.

הוא הוציא מתיקו פיסת־בד ובה חורים ובקעים שונים, אותם נקב בעצמו, בניסיון להעביר את תגר מעין מיבחן בזיהוי.

לזה התנגד התובע, שרטר, בתוקף. לעומת זאת ביקש שרטר הרוטן מן השופט המחוזי, כי תיערך חקירה לבירור מי פתח את הארגז.

השופט קנת קיבל את בקשת־התביעה.

(המשך מעמוד 14)

„למה? כי הליגה הערבית החליטה ש־אסדר להפיץ ספר בו מופיע השם, ישראלי! גוזרים, בעזרת מספריים, כל קטע בספר, בו מופיע שם זה...“

„לי יש הרושם שהאיש שהמציא שיטה זו או שהיה כסיל גמור או — שהיה סוכן ישראלי!“ מסכם אל־מונאג'יד.

נבואה עצמית? מסיק המדען הזועם: כל עוד שליטי ה„טרור הסוציאליסטי הערבי“ במצרים ובארצות־ערב אחרות — אין כל סיכוי לעימות מוצלח עם ישראל, הנחשבת, גם בעיניו, לאוייב מרכזי.

כל עוד לא יודעים הערבים שום דבר על ישראל והישראלים — אין בכלל מה לחשוב על פיתרון מסוג כלשהו.

מצבם של הערבים כיום, מבחינה תרבותית, מדעית, כלכלית, צבאית ומדיעית — נית אינו מאפשר „מצב־של־לוחמה עם ה־אוייב הציוני“.

מסקנה הדומה, אגב, להפליא למסקנותיהם של חביב בורג'יבה מתוניסיה ושליטים הסעודים.

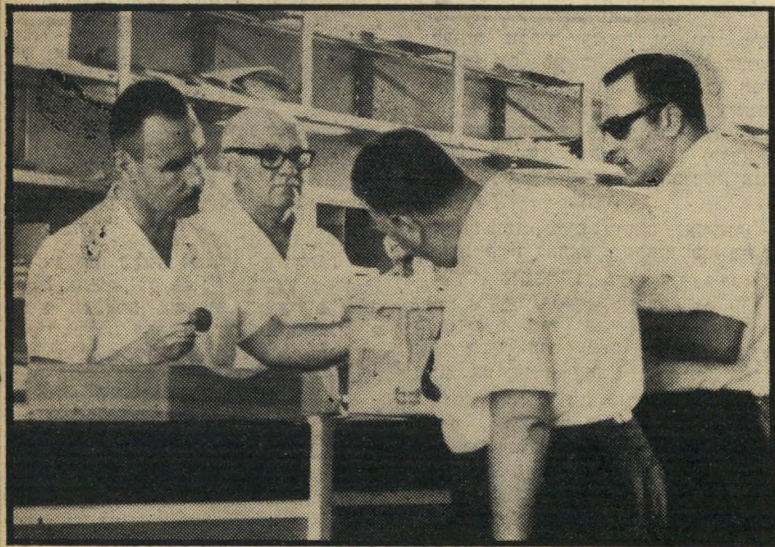
אשר הם גם, כפי הנראה, האנשים הרַ תומכים במדען הנון־קונפורמיסטי הערבי, שאינו חושש להרים את קולו ולהגיד את מה שהוא חושב — למרות שהוא מרמז, ביובש: „המישטר הסורוריסטי־ערבי פועל בשיטות של רצח נגד עיתונים, עורכים ו־

הרגע המאושר: כשכתר המלכות לראשה זוכה שלי בתרועות הקהל ובשפע מתנות

שעון למלכה הוגש שעון על־ידי א־מ־נון אריאל, נציג טיסו, כדי ל־הוכיח את תכונות השעון, קפצה עדה ראובן לבריקה, ומראה שהשעון עמיד בפני מים.

מסרטה נציג חברת המצלמות **בל אנד האמל**, מנשה רון, מגיש למלכה שי מלכותי: „מס־רטה חושבת“, דגם 440 של החברה.

החוקרים וארגז המוצגים של הנסיון לרצח מה זה מומחה?

או הפליט קאזים בכעס: „אבל איזה מין מומחה הוא תגר? הרי הוא אינו אובייקטיבי! הוא איש־משטרה ועושה סטאזי אצל התובע עצמו — במסגרת לימודי־המשפטים שלו.“

„ואני חשבתי שמומחה צריך להיות אדם אובייקטיבי!“

שאלות פתומות. בנימה זו נסתיימו הישיבה והמשפט נידחה למועד מאוחר יותר אבל מחוץ לאולם בית־המשפט עדיין לא נגמר הדיון. שמועות פרועות החלו לדרוך זו את זו, במיוזון ובמיסדרונות בית־המשפט. הועלו סברות מופרכות שפקיד עזר כלשהו פתח את הארגז, ואילו סברות בלתי־מבוססות אחרות דיברו על עורתם של חברי־הנאשם.

הצהיר בעיקבות הסערה דובר המשטרה פקד יעקב נאש: „פרקליט המחוז פנה אלינו אנוחן גבוק בדיוק את הדרך שעשה תגר ארגז.“

„פקד תגר לא מצא את הארגז בצורה בה נשלח, ממעבדת־המשטרה. לשם נשלח הארגז ממשטרת־חולון, המטפלת בפרשה.“

„הארגז נפתח במעבדה, ולאחר בדיקת — נסגר שוב, והוטבעה עליו חותמת השועה. אחר־כך נדד הארגז בחזרה לחולון ומשם — הועבר לבית־המשפט המחוזי הופקד שם.“

„החקירה נמשכת.“

הגיב הסניגור קאזים: „אותי לא מעניין מי פתח את הארגז. מעניין אותי מאור לעומת זאת, שקצין אינו אובייקטיבי מכיון שהוא עושה סטאזי אצל התובע.“

כך שלגבי האשמות־האשמות־הנגד הללו יצטרך בית־המשפט לתת תשובות נוספות על התשובות שכל משפט חייב לתת, שע שנהיך גורלו של המואשם, לחיוב או ל־שלילה.

סופרים. ושיטות אלו עדיין לא מצאו את הקורבן האחרון.“

קשה מאוד לא להתייחס לדברים אלה כאל נבואה לגבי גורלו של עיתונאי, עורך וסופר ששמו צאלח־א־דין אל־מונאג'יד.

משפט

החבילה המיסתורית

מעל לכל, שומר בית־המשפט בישראל על האובייקטיביות שלו — המבוססת על מומים חים בלתי־תלויים ועל דיוק־הראיות. משום כך, קיים גם נוהג קפדני לשמור על מוצגים — לא רק בתנאי־ביטחון גמורים, אלא גם כשהם ארוזים בארגזי־קרטון החתומים ב־שעוה ובחותמת בתי־המשפט.

השבוע התגלתה הפרה חמורה של נוהג זה — ודווקא במשפט מן הסוג הרציני ביותר: במשפט נגד רפאל ל־ה־ר (24), בעל דוכן־לפלפל מבתיים, המואשם כאילו וניסה לרצוח את אלי בן־שמעון, לאחר שהשניים רבו.

במהלך המשפט הביא התובע, עוזרו הראשי של פרקליט המוחז, סברין שרטר, עד שאמור היה לאשר את גירסת התביעה. ע־התביעה עיקרי זה היה, כמובן, אלי בן־שמעון. הוא עלה לדוכן, נשבע — והודה שאינו זוכר פרטים, מאחר ואירעה לו בינתיים תאונת־דרכים.

מרקליטו של הנאשם, עורך־הדין חיים קאזים, התחיל בחקירה שתי וערב — וניסה להביא את בן־שמעון לגקודה בה יודה כי הקרעים בבגדיו והפציעות שנגרמו לגופו באו לו כתוצאה מנסילה, תוך־כריקטטה, על גור־חודים שהיתה במקום־ההתכתשות.

הפלגה נציג חברת האוניות גריק ליין, מרדכי קרן, מגיש למלכה כרטיס־ניסיעה להפלגת־סיום על סיפונה של אוניית־הפאר קמין אנה מאריה.

בגד=ים נציג חברת אלסטקס, ארנסט קליין, מגיש ל־מלכה חבילת־שי, ובה בגדיים שהוכן בשביל לה. כל המועמדות הופיעו בבגדיים אלסטקס.

ממנה להתרגש עד כדי כך, ערב התחרות, שכאשר עלתה על המסלול קדחה בחום 39 מעלות.

למחרת בבוקר ניצב מול דלת ביתה זר פרחים ענקי, אשר רק בקושי ניתן היה לראות את הנער שנשא אותו. שלחו אותו מעריציה, בצירוף ההקדשה: „לכל אלה שמקנאים ומלעיונים, אפשר רק לצטט מה שדוש כתב: סליחה שניצחתי!“

עצמה, אלא גם לשתי אחיותיה הצעירות ממנה. נוסף לזאת מצאה את הזמן להתעמל ברצינות, ללמוד לנגן על אקורדיון, ו־להשתוף כהלכה.

פרט המאפיין אותה מאין כמוהו: היא הבת היחידה שבחזרה ללמוד במגמה ה־ריאלית, בבית־הספר התיכון ברמת־השרון — אחת בין 20 תלמידים.

אלא שכל החברמניות הזאת לא מנעה